

Per Stig Møller (KF):

Jeg er også noget forbløffet over måden, statsministeren kommer tilbage til Folketingssalen på.

Vi, V og K, havde 30 minutters møde med statsministeren, og derefter har statsministeren så haft 3½ times møde med Det Radikale Venstre. Det har drejet sig om, at vi forhandlede 4 mia. kr. – ud af et budget på 400 mia. kr. – under Folketingets åbningsdebat. Det er usædvanligt. Så kunne vi jo også begynde at diskutere de sidste 396 mia. kr., men så ville vi altså ikke blive færdige før juleaften, hvis det skulle tage så lang tid mellem Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet.

Jeg må også spørge statsministeren: Med hvor god vilje kommer statsministeren eller økonomiministeren og finansministeren til forhandlingerne i morgen, og hvor meget skal vi have af referater, som vi ikke kan genkende, efter de møder? Hvordan kan man føre fortrolige forhandlinger, når man kommer herved og twister, fordrejer, et referat bagefter?

Det synes jeg bliver svært; men hvis regeringen har den gode vilje, har vi den jo også. Vi har jo sagt hele året, at der skal ske noget. Vi har sagt i dag, at det er for lidt, for sent og for ringe; men lidt er bedre end intet, og sent er bedre end aldrig, og det ringe kan jo altid blive bedre.

Og det har vi tilbudt at gøre. Det skylder vi selvfølgelig det danske samfund. Når vi er enige om, at betalingsbalancen skrider, og opsparingskvoten falder, så har vi en fælles forpligtelse til at gøre noget ved det. Det er det, vi har tilbudt statsministeren i aften.

Derfor har vi sagt, at det vigtige for os er, at det ikke er en bruttoskat, som vi vil tage afstand fra med det samme, men en individualiseret opsparing, således at man får de penge tilbage med renter, som man har indbetalt. Derfor har vi honoreret, at statsministeren lagde et nyt forslag frem under forhandlingerne. Det er fair. Sådan skal det være. Hvis man skal finde hinanden, så skal der nye forslag på bordet, og det skete også.

Og det betyder da naturligvis også, at vi andre, som vi har haft hele dagen, har haft nogle forslag, herunder den af statsministeren nævnte præmierede opsparing. For vi synes da, at det er vigtigt, at vi kan forbedre børnefamiliernes vilkår, det er vigtigt, at børnene får bedre muligheder ved, at bedsteforældre eller forældre kan sætte penge ind på en børneopsparingskonto.

Det er da et forslag, som giver større opsparing i samfundet, samtidig med at det forbedrer børnenes muligheder senere i livet.

Så det, der er sket, er selvfølgelig, at vi har sagt til statsministeren: Vi er enige i, at vi skal nå de 4 mia. kr., for vi vil godt have løftet betalingsbalancen og opsparingen op, og vi er villige til at tage det nye forslag, som regeringen har formuleret det, som grundlag for forhandlingerne, samtidig med at vi ønsker inddraget nogle andre ting.

Det synes jeg vi skal mødes om, og det håber jeg på, finansministeren og økonomiministeren vil gøre i morgen med god vilje og med den fairness, som er forudsætningen for, at man også når et resultat. Forudsætningen er, at man søger et resultat, for hvis ikke man søger et resultat, så er der ikke nogen grund til ikke at udskrive valget. Og så vil vi gerne i den valgkamp også tale om de ting, som ikke er kommet til at præge åbningsdebatten, nemlig uddannelsespolitikken, sundhedspolitikken, indvandringspolitikken og retspolitikken, og det er jeg da sikker på at valgkampen så vil komme til at dreje sig om.

Vi kommer i morgen i tillid til en god vilje og til, at det var nattens træthed, der gjorde, at der ikke kom et ganske fair referat ud af forhandlingerne.

Kim Behnke (FP):

I de fem timer, hvor Folketinget blev bedt om at være stand by, mens statsministeren og regeringens øvrige ministre fandt ud af, hvad de mener om den aktuelle situation, var der jo anledning til mange diskussioner i krogene, om der var nogen, der havde erindring om, at Folketinget nogen sinde har været udsat for lignende episoder. Jeg har endnu ikke hørt nogen, der har fundet eksempler.

Selvfølgelig skal man give en regering mulighed for at få den politik, regeringen lægger frem, forhandlet, men jeg har aldrig været udsat for en revolvermetode, hvor man beder om at få mødet i folketingsalen afbrudt, hvorefter man holder korte forhandlinger med enkelte partier, for derefter at komme tilbage og sige: Hensigten med, at vi har haft møder, var udelukkende, at vi så kan forhandle videre i morgen.

Vi har en regering, om hvilken vi i Folketinget – ikke i dag, men i går – har fået afsløret, at de to partier, der danner regeringen, på en lang række punkter er indbyrdes uenige. Vi kan ikke tage de møder, der har været i Statsministeriet,